DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 15 april 2010 *

I mål C-433/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Handens tingsrätt (Sverige) genom beslut av den 21 november 2005, som inkom till domstolen den 5 december 2005, i brottmålet mot

Lars Sandström,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (referent), J. Malenovský och D. Šváby,

generaladvokat: J. Kokott,
justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 17 december 2009,

* Rättegångsspråk: svenska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— L. Sandström, genom R. Ihre, advokat, samt D. Putzeys och B. Dumortier, avocats

— Åklagaren, genom S. Creutz, advokat

— Sveriges regering, genom A. Kruse, R. Sobocki, S. Johannesson och K. Petkovska, samtliga i egenskap av ombud,

— Österrikes regering, genom E. Riedl, i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes och M.J. Lois, båda i egenskap av ombud,

— Norges regering, genom A. Eide och K.B. Moen, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom L. Ström van Lier, A. Alcover San Pedro, D. Lawunmi, S. Schønberg och K. Simonsson, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 28–30 EG, och av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/25/EG av den 16 juni 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar (EGT L 164, s. 15; svensk specialutgåva, område 13, volym 26, s. 98), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/44/EG av den 16 juni 2003 (EUT L 214, s. 18) (nedan kallat direktiv 94/25).

2 Begäran har framställts i ett brottmål där åtal väckts mot Lars Sandström för brott mot förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter, i dess lydelse enligt förordning (2004:607) om ändring i vattenskoterförordningen (nedan kallad vattenskoterförordningen).

Tillämpliga bestämmelser

De unionsrättsliga bestämmelserna

3 Andra skälet i direktiv 94/25 har följande lydelse:

”Lagar och andra författningar i de olika medlemsstaterna skiljer sig till omfattning och innehåll i fråga om säkerhetskraven på fritidsbåtar. Sådana skillnader riskerar att skapa handelshinder och ojämlika konkurrensvillkor på den inre marknaden.”

4 I tredje skälet i direktiv 94/25 anges följande:

”En harmonisering av nationell lagstiftning är det enda sättet att undanröja dessa hinder för den fria handeln. Detta mål kan inte uppnås på ett tillfredsställande sätt av enskilda medlemsstater. I detta direktiv fastställs endast de krav som är nödvändiga för fritidsbåtars fria rörlighet.”

5 I artikel 1 i direktiv 94/25 definieras direktivets tillämpningsområde. Denna bestämmelse har ändrats genom artikel 1 i direktiv 2003/44. Ändringen innebär bland annat att direktivets tillämpningsområde har utvidgats till att även omfatta vattenskotrar.

6 I artikel 2 i direktiv 94/25, som har rubriken ”Utsläppande på marknaden och ibruktagande”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de produkter som anges i artikel 1.1 släpps ut på marknaden och tas i bruk för avsedda ändamål endast om de inte äventyrar säkerheten och hälsan för personer, egendom eller miljön när de har byggts och underhålls på ett korrekt sätt.

2. Bestämmelserna i detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att i enlighet med [EG-]fördraget anta bestämmelser om navigering i vissa vatten i syfte att skydda miljön och vattenvägarnas uppbyggnad och att trygga säkerheten på dessa, förutsatt att detta inte kräver ändringar av de båtar som är i överensstämmelse med detta direktiv.”

7 I artikel 4.1 i direktiv 94/25 föreskrivs att

”Medlemsstaterna får inte inom sitt territorium förbjuda, begränsa eller förhindra att de produkter som avses i artikel 1.1 släpps ut på marknaden och/eller tas i bruk om de har den CE-märkning som avses i bilaga IV, vilken visar deras överensstämmelse med samtliga bestämmelser i detta direktiv, inbegripet de förfaranden om överensstämmelse som fastställs i kapitel II.”

8 I artikel 3.1 i direktiv 2003/44 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 2004. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

Medlemsstaterna skall börja tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2005.”

9 Artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT L 204, s. 37), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/48/EG av den 20 juli 1998 (EGT L 217, s. 18), och om kodifiering av rådets direktiv 83/189/EEG av den 28 mars 1983 (EGT L 109, s. 8; svensk specialutgåva, område 13, volym 12, s. 154) (nedan kallat direktiv 98/34) innehåller följande bestämmelser:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

4) *annat krav*: ett krav som inte är en teknisk specifikation och som ställs på en produkt framför allt av skyddshänsyn och i synnerhet för att skydda konsumenterna eller miljön och som påverkar dess livscykel efter det att den har släppts ut på marknaden, t.ex. villkor för användning, återvinning, återanvändning eller omhändertagande, om dessa föreskrifter på ett väsentligt sätt kan påverka produktens sammansättning, natur eller saluföringen av den.

…

11) *teknisk föreskrift*: tekniska specifikationer och andra krav eller föreskrifter för tjänster, inbegripet tillämpliga administrativa bestämmelser, som är rättsligt eller faktiskt tvingande vid saluföring, tillhandahållande av tjänster, etablering av en aktör som tillhandahåller tjänster eller användning i en medlemsstat eller en större del därav, samt – med undantag av dem som anges i artikel 10 – medlemsstaternas lagar och andra författningar som förbjuder tillverkning, import, saluföring eller användning av en produkt eller som förbjuder tillhandahållande eller utnyttjande av en tjänst eller etablering som tillhandahållare av tjänster.

…"

10 I artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34 föreskrivs att medlemsstaterna, om inte annat följer av artikel 10, omedelbart ska överlämna alla utkast till tekniska föreskrifter till kommissionen.

11 Artikel 8.1 tredje stycket i direktiv 98/34 har följande lydelse: "Medlemsstaterna skall under de förutsättningar som anges ovan överlämna utkastet ännu en gång om de gör ändringar i det som i väsentlig grad förändrar dess tillämpningsområde, förkortar den tid som ursprungligen tänkts för genomförandet, lägger till specifikationer eller andra krav eller skärper dessa."

12 Enligt artikel 8.3 i direktiv 98/34 ska "[m]edlemsstaterna … utan dröjsmål till kommissionen överlämna den slutliga versionen av texten till en teknisk föreskrift".

13 Enligt artikel 9.2 första stycket i direktiv 98/34 får medlemsstaterna inte anta ett förslag till teknisk föreskrift innan fyra eller sex månader har gått ”[f]rån den tidpunkt då kommissionen mottog informationen enligt artikel 8.1”, ”om kommissionen eller någon annan medlemsstat inom tre månader från samma tidpunkt inkommer med ett detaljerat utlåtande enligt vilket den planerade åtgärden kan skapa hinder för varornas fria rörlighet på den inre marknaden”.

Den nationella lagstiftningen

14 Vattenskoterförordningen, i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, trädde i kraft den 15 juli 2004.

15 I 1 § i vattenskoterförordningen föreskrivs följande:

”Med vattenskoter avses i denna förordning en farkost vars längd understiger fyra meter och som 1. har en förbränningsmotor med ett vattenjetaggregat som främsta drivkälla och 2. har utformats för att framföras av en eller flera personer som sitter, står eller står på knä på farkosten snarare än befinner sig i den.”

16 I 2 § i vattenskoterförordningen föreskrivs följande:

”Vattenskotrar får användas endast i allmän farled och i sådana vattenområden som avses i 3 § första stycket.”

17 3 § i vattenskoterförordningen har följande lydelse:

”Länsstyrelsen får meddela föreskrifter om vilka vattenområden i länet, utöver allmänna farleder, som vattenskotrar får användas i. Sådana föreskrifter skall dock alltid meddelas för:

1) vattenområde som är så starkt påverkat av annan mänsklig verksamhet att tillkommande buller och andra störningar från vattenskoteranvändning inte kan anses utgöra en betydande olägenhet för allmänheten eller miljön,

2) vattenområde utan närhet till bostadsområde eller fritidshusområde och som har ringa värde för natur- och kulturmiljövården, biologisk mångfald, friluftslivet, fritidsfisket eller yrkesfisket, och

3) annat vattenområde där vattenskoteranvändning inte medför olägenheter för allmänheten genom buller eller andra störningar och inte heller medför risk för skador eller störningar av betydelse för djur- eller växtlivet eller spridande av smittsamma sjukdomar.

Länsstyrelsen får också meddela föreskrifter om avgränsning av allmänna farleder för vattenskoteranvändning, om det behövs för att sådana olägenheter eller skaderisker som avses i första stycket 3 inte skall uppkomma, samt om körning till och från allmän farled.”

18 Enligt 5 § i vattenskoterförordningen döms den som framför en vattenskoter i strid med 2 §, 3 b § eller föreskrifter meddelade med stöd av 3 § till penningböter.

19 Genom beslut nr 2589 2004 41950 av den 20 maj 2005 (nedan kallat länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005) meddelade länsstyrelsen i Stockholms län med stöd av 3 § i vattenskoterförordningen föreskrifter om avgränsning av de områden i länet där vattenskoter får användas. Detta beslut trädde i kraft den 15 juni 2005.

I — Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

20 Den 13 juli 2005 framförde Lars Sandström vattenskoter utanför allmän farled, i ett vattenområde som inte omfattades av länsstyrelsens föreskrifter om områden där vattenskoter får användas. Åklagaren väckte åtal mot Lars Sandström för brott mot vattenskoterförordningen.

21 De vattenområden som avses i målet vid den nationella domstolen fastställdes genom länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005.

22 Den tilltalade har vidgått omständigheterna i målet, men gjort gällande att tillämpningen av vattenskoterförordningen strider mot artikel 28 EG och direktiv 94/25.

23 Det är mot denna bakgrund som Handens tingsrätt har beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1 a) [Utgör] … direktiv 2003/44 … hinder för nationella bestämmelser som innebär förbud mot användning av vattenskoter på annan plats än i allmän farled och vattenområde för vilket lokal myndighet meddelat tillstånd enligt vattenskoterförordningens … 3 § första stycket?

b) Är tillåtligheten av sådant förbud som avses under a) beroende av att den lokala myndigheten vid bedömning av tillståndsfrågan enligt 3 § första stycket tillgodosett kravet att tillstånd alltid skall ges för område där kriterierna i punkterna 1–3 är uppfyllda?

2) Hindrar eljest artiklarna 28–30 [EG] sådana nationella bestämmelser om förbud mot användning av vattenskoter som angetts under 1 a) allmänt eller endast under villkoret enligt 1 b) ovan?

3) Oavsett ovanstående, hindrar avsaknaden av notifiering av … kommissionen före det nya vattenskoterförbudets antagande den 20 juni 2004 enligt direktiv … 98/34 … sådana nationella bestämmelser som angetts här ovan?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Inledande synpunkter

24 Den lagstiftning som är i fråga i målet vid den nationella domstolen har till stor del redan varit föremål för prövning vid domstolen med avseende på direktiv 94/25 och artiklarna 28 EG och 30 EG, nämligen i dom av den 4 juni 2009 i mål C-142/05, Mickelsson och Roos (REG 2009, s. I-4273). Omständigheterna och den rättsliga bakgrunden är likartade i det målet och i förevarande mål.

25 Den huvudsakliga skillnaden mellan de båda målen ligger i att länsstyrelsen i målet vid Handens tingsrätt, i motsats till vad som var fallet i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos, hade utövat sin behörighet enligt 3 § i vattenskoterförordningen att anvisa de vattenområden i vilka det är tillåtet att använda vattenskotrar. Beträffande tillämpliga bestämmelser hade direktiv 2003/44 om ändring av direktiv 94/25 trätt i kraft vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen.

Den första och den andra frågan

26 Handens tingsrätt har ställt den första och den andra tolkningsfrågan, som ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida direktiv 94/25 eller, i förekommande fall, artiklarna 28 EG och 30 EG ska tolkas så, att de utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i målet vid tingsrätten, enligt vilken det är förbjudet att använda vattenskotrar utanför vissa anvisade vattenområden.

27 Direktiv 94/25 syftar till tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning i fråga om fritidsbåtar för att undanröja skillnader avseende omfattning och innehåll i fråga

om säkerhetskraven på fritidsbåtar med hänsyn till att sådana skillnader riskerar att skapa handelshinder mellan medlemsstaterna och ojämlika konkurrensvillkor på den inre marknaden. Genom den ändring av den ursprungliga lydelsen i artikel 1 i direktiv 94/25 som infördes genom direktiv 2003/44 har tillämpningsområdet för det förstnämnda direktivet utökats till att bland annat omfatta vattenskotrar.

28 I artikel 2.2 i direktiv 94/25 preciseras att bestämmelserna i direktivet inte ska hindra medlemsstaterna från att i enlighet med fördraget anta bestämmelser om navigering i vissa vatten i syfte att skydda miljön och vattenvägarnas uppbyggnad och att trygga säkerheten på dessa, förutsatt att detta inte kräver ändringar av de båtar som är i överensstämmelse med direktivet (domen i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos, punkt 20).

29 Enligt artikel 2.2 i direktiv 94/25 utgör detta således inte något hinder för nationella bestämmelser som av miljöskyddshänsyn innehåller förbud mot användandet av vattenskotrar i vissa vattenområden, förutsatt att dessa bestämmelser inte innebär att reglerna i fördraget åsidosätts (domen i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos, punkt 21).

30 Vattenskoterförordningen och länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005 ingår i den kategori av nationella bestämmelser som avses i artikel 2.2 i direktiv 94/25. I dessa nationella bestämmelser föreskrivs nämligen förbud mot användande av vattenskotrar utanför anvisade vattenområden.

31 Domstolen ska därför pröva huruvida artiklarna 28 EG och 30 EG – nu, efter Lissabonfördragets ikraftträdande, artiklarna 34 FEUF och 36 FEUF – utgör hinder för sådana nationella bestämmelser som dem som är i fråga i målet vid den nationella domstolen.

32 I det ovannämnda målet Mickelsson och Roos hänskjöts en fråga till domstolen om tolkningen av artiklarna 28 EG och 30 EG i syfte att bereda Luleå tingsrätt möjlighet att bedöma huruvida vattenskoterförordningen är förenlig med dessa bestämmelser. Vid tidpunkten för omständigheterna i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos hade det inte antagits några föreskrifter med stöd av 3 § första stycket i vattenskoterförordningen – såsom länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005 – i syfte att genomföra den förordningen. Det var därför endast tillåtet att använda vattenskoter i allmän farled.

33 Det framgår av punkt 44 i domen i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos att artiklarna 28 EG och 30 EG inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det av miljöskyddshänsyn är förbjudet att använda vattenskotrar utanför anvisade vattenområden, under förutsättning

— att de behöriga nationella myndigheterna är skyldiga att vidta de genomförandeåtgärder som krävs för att anvisa de vattenområden, utanför de allmänna farlederna, i vilka vattenskotrar får användas,

— att de behöriga nationella myndigheterna faktiskt har utövat den behörighet som de har getts i detta avseende och att de har anvisat de vattenområden som uppfyller kraven i den nationella lagstiftningen, samt

— att sådana åtgärder har vidtagits inom rimlig tid från det att den nationella lagstiftningen trädde i kraft.

34 Detta svar påverkas inte av att länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005 har antagits. Den lagstiftning som är i fråga i målet vid den nationella domstolen vilar nämligen fortfarande på principen om ett allmänt förbud mot användning av vattenskoter utanför allmän farled, under förutsättning att den behöriga myndigheten anvisar de vattenområden där vattenskoter får användas. Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida de tre villkor som anges i föregående punkt är uppfyllda genom vattenskoterförordningen, såsom denna har genomförts genom länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005.

35 Förfarandet enligt artikel 267 FEUF grundar sig på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen. I ett sådant förfarande är det den nationella domstolen som ska bedöma omständigheterna i målet. I syfte att ge ett användbart svar får emellertid domstolen, i en anda av samarbete med de nationella domstolarna, lämna dessa samtliga uppgifter som den anser vara nödvändiga (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos, punkt 41).

36 Beträffande det första av de villkor som anges ovan i punkt 33 är länsstyrelsen enligt 3 § i vattenskoterförordningen skyldig att meddela föreskrifter om de vattenområden i länet, utöver allmänna farleder, som vattenskotrar får användas i.

37 Beträffande det andra av de villkor som anges ovan i punkt 33, anges i länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005, i enlighet med 3 § i vattenskoterförordningen, inom vilka vattenområden i Stockholms län vattenskoter får användas.

38 Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida det rimligen kan anses att samtliga vattenområden i Stockholms län som uppfyller villkoren i vattenskoterförordningen, och då särskilt villkoren i 3 § i denna, anges i länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005. Enligt lydelsen i vattenskoterförordningen antas

användningen av vattenskotrar i ett vattenområde som uppfyller de ovannämnda villkoren inte innebära risker eller störningar som är oacceptabla för miljön (se domen i det ovannämnda målet Mickelsson och Roos, punkt 38). Ett förbud mot användning av vattenskoter inom ett sådant vattenområde, på grund av att det inte har anvisats i en genomförandeåtgärd, måste därför anses utgöra en åtgärd som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet att skydda miljön.

39 Beträffande det tredje av de villkor som anges ovan i punkt 33, framgår det av handlingarna i målet att länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005 trädde i kraft den 15 juni 2005, det vill säga elva månader efter det att vattenskoterförordningen hade trätt i kraft. Vid bedömningen av huruvida denna tid är rimlig ska det beaktas att länsstyrelsens beslut av den 20 maj 2005, såsom det framgår av dess motivering, antogs efter det att yttranden hade inhämtats från kommuner och andra berörda.

40 Med hänsyn till vad ovan anförts ska de två första tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Direktiv 94/25 utgör inte hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det av miljöskyddshänsyn är förbjudet att använda vattenskotrar utanför anvisade vattenområden. Artiklarna 34 FEUF och 36 FEUF utgör inte hinder för en sådan nationell lagstiftning, under förutsättning

— att de behöriga nationella myndigheterna är skyldiga att vidta de genomförandeåtgärder som krävs för att anvisa de vattenområden, utanför de allmänna farlederna, i vilka vattenskotrar får användas,

— att de behöriga nationella myndigheterna faktiskt har utövat den behörighet som de har getts i detta avseende och att de har anvisat de vattenområden som uppfyller kraven i den nationella lagstiftningen, samt

— att sådana åtgärder har vidtagits inom rimlig tid från det att den nationella lagstiftningen trädde i kraft.

Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida dessa förutsättningar är uppfyllda i det mål som den har att avgöra.

Den tredje frågan

41 Den nationella domstolen har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida, under sådana omständigheter som dem i målet vid den domstolen, det förhållandet att en ändring av nationell lagstiftning inte har förhandsanmälts till kommissionen i enlighet med artikel 8.1 i direktiv 98/34 medför att de nationella bestämmelserna blir ogiltiga.

42 Det framgår av fast rättspraxis att avsikten med direktiv 98/34 är att, genom en förebyggande kontroll, skydda den fria rörligheten för varor, vilken är en av gemenskapens grundvalar. Denna kontroll erfordras, eftersom de tekniska föreskrifter som omfattas av detta direktiv kan utgöra hinder för handeln med varor mellan medlemsstaterna. Sådana hinder kan nämligen inte tillåtas annat än om de är nödvändiga på grund av tvingande krav av allmänintresse (se dom av den 30 april 1996 i mål C-194/94, CIA Security International, REG 1996, s. I-2201, punkt 40, av den 16 juni 1998 i mål C-226/97, Lemmens, REG 1998, s. I-3711, punkt 32, och av den 8 september 2005 i mål C-303/04, Lidl Italia, REG 2005, s. I-7865, punkt 22).

43 Den anmälningsskyldighet som avses i artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34 utgör ett väsentligt medel för att fullgöra denna gemenskapskontroll. Kontrollen blir än mer

effektiv genom att direktivet tolkas på så sätt att ett åsidosättande av anmälningsskyldigheten utgör ett väsentligt förfarandefel som innebär att de tekniska föreskrifterna i fråga inte kan tillämpas och göras gällande gentemot enskilda (se domen i det ovannämnda målet Lidl Italia, punkt 23).

44 Det framgår av handlingarna i målet att den svenska regeringen den 1 april 2003 överlämnade förslaget till förordning om ändring i vattenskoterförordningen till kommissionen. Förslaget innehöll en definition av begreppet vattenskoter och ett förbud mot användning av vattenskotrar som, med vissa undantag, var allmänt. Med anledning av denna anmälan riktade kommissionen ett detaljerat utlåtande till den svenska regeringen i enlighet med artikel 9.2 i direktiv 98/34. De svenska myndigheterna ändrade därvid förslaget. Den ändrade lydelsen av vattenskoterförordningen överlämnades emellertid av de svenska myndigheterna till kommissionen först efter det att förordningen hade utfärdats.

45 Det förefaller därför vara så, vilket det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera, att det ursprungliga förslaget till förordning om ändring i vattenskoterförordningen anmäldes till kommissionen i enlighet med artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34 och att det endast är de ändringar som gjordes i förslaget efter kommissionens detaljerade utlåtande som inte har förhandsanmälts. Den svenska regeringen och kommissionen har härvid betonat att de ovannämnda ändringarna endast avsåg en uppmjukning av villkoren för vattenskoteranvändning.

46 I artikel 8.1 tredje stycket i direktiv 98/34 föreskrivs att medlemsstaterna ska överlämna ett utkast ännu en gång om de gör ändringar i det som i väsentlig grad förändrar

dess tillämpningsområde, förkortar den tid som ursprungligen tänkts för genomförandet, lägger till specifikationer eller andra krav eller skärper dessa.

47 Med beaktande av det mål som eftersträvas med direktiv 98/34, vilket angetts ovan i punkt 41, utgör ändringar i utkast till tekniska föreskrifter som redan har anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34 inte väsentliga ändringar i utkastet i den mening som avses i artikel 8.1 tredje stycket i direktiv 98/34 när dessa ändringar – i förhållande till det utkast som har anmälts – endast avser en uppmjukning av villkoren för användningen av den ifrågavarande produkten och därmed innebär en minskning av de tekniska föreskrifternas eventuella inverkan på handelsutbytet. Det finns därför inte någon skyldighet att förhandsanmäla sådana ändringar.

48 Enligt artikel 8.3 i direktiv 98/34 ska medlemsstaterna visserligen utan dröjsmål överlämna den slutliga versionen av texten till en teknisk föreskrift till kommissionen. När det inte föreligger någon skyldighet att förhandsanmäla en ändring av en sådan föreskrift, innebär den omständigheten att en icke-väsentlig ändring av föreskriften inte har överlämnats till kommissionen innan föreskriften antas inte att föreskriften inte kan tillämpas.

49 Den tredje frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 8.1 i direktiv 98/34 ska tolkas så, att en ändring i ett utkast till tekniska föreskrifter som redan har anmälts till Europeiska kommissionen, i enlighet med artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34, utgör inte en väsentlig ändring i utkastet i den mening som avses i artikel 8.1 tredje stycket i direktiv 98/34 när dessa ändringar – i förhållande till det anmälda utkastet – endast avser en uppmjukning av villkoren för användningen av den ifrågavarande produkten och därmed innebär en minskning av de tekniska föreskrifternas eventuella inverkan på handelsutbytet. Det föreligger därför inte någon skyldighet

att förhandsanmäla dessa ändringar till kommissionen. När det inte föreligger någon skyldighet att göra en sådan förhandsanmälan, innebär den omständigheten att en icke-väsentlig ändring av föreskriften inte har överlämnats till kommissionen innan föreskriften antas inte att föreskriften inte kan tillämpas.

Rättegångskostnader

50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Europaparlamentets och rådets direktiv 94/25/EG av den 16 juni 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/44/EG av den 16 juni 2003, utgör inte hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det av miljöskyddshänsyn är förbjudet att använda vattenskotrar utanför anvisade vattenområden.

2) Artiklarna 34 FEUF och 36 FEUF utgör inte hinder för en sådan nationell lagstiftning, under förutsättning

— att de behöriga nationella myndigheterna är skyldiga att vidta de genomförandeåtgärder som krävs för att anvisa de vattenområden, utanför de allmänna farlederna, i vilka vattenskotrar får användas,

— att de behöriga nationella myndigheterna faktiskt har utövat den behörighet som de har getts i detta avseende och att de har anvisat de vattenområden som uppfyller kraven i den nationella lagstiftningen, samt

— att sådana åtgärder har vidtagits inom rimlig tid från det att den nationella lagstiftningen trädde i kraft.

Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera huruvida dessa förutsättningar är uppfyllda i det mål som den har att avgöra.

3) Artikel 8.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ska tolkas så, att en ändring i ett utkast till tekniska föreskrifter som redan har anmälts till Europeiska kommissionen, i enlighet med artikel 8.1 första stycket i direktiv 98/34, utgör inte en väsentlig ändring i utkastet i den mening som avses i artikel 8.1 tredje stycket i direktiv 98/34 när

dessa ändringar – i förhållande till det anmälda utkastet – endast avser en uppmjukning av villkoren för användningen av den ifrågavarande produkten och därmed innebär en minskning av de tekniska föreskrifternas eventuella inverkan på handelsutbytet. Det föreligger därför inte någon skyldighet att förhandsanmäla dessa ändringar till kommissionen. När det inte föreligger någon skyldighet att göra en sådan förhandsanmälan, innebär den omständigheten att en icke-väsentlig ändring av föreskriften inte har överlämnats till kommissionen innan föreskriften antas inte att föreskriften inte kan tillämpas.

Underskrifter